

Oświadczenie Komisji Europejskiej w sprawie umowy ramowej między UE a Stanami Zjednoczonymi o ochronie danych osobowych powiązanych z zapobieganiem przestępczości, prowadzeniem postępowań przygotowawczych, wykrywaniem i ściganiem czynów zabronionych („umowa ramowa”)

Komisja przypomina, że przedmiotowa umowa ramowa nie stanowi podstawy prawnej do przekazywania danych osobowych między UE a USA do celów zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń oraz wykrywania lub ścigania przestępstw, w tym terroryzmu (zob. art. 1 ust. 3 umowy). Celem umowy, w połączeniu z obowiązującą podstawą prawną dotyczącą przekazywania danych oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 5 umowy, jest raczej zapewnienie odpowiednich zabezpieczeń w rozumieniu art. 37 ust. 1 dyrektywy 2016/680. Umowa nie przewiduje natomiast ogólnego zezwolenia na przekazywanie danych. Dodatkowo zgodnie z tą umową krajowe organy ochrony danych zachowują możliwość wykonywania w pełni swoich uprawnień nadzorczych przyznanych prawem Unii w odniesieniu do międzynarodowego przekazywania danych objętego jej zakresem.

Komisja zauważa, że zgodnie z wnioskiem Parlamentu Europejskiego w jego rezolucji z dnia 12 marca 2014 r. (2013/2188(INI)), aby zapewnić „skuteczne i możliwe do wyegzekwowania (...) sądowe środki odwoławcze dla wszystkich obywateli UE w Stanach Zjednoczonych” oraz aby „prawa obywateli UE były traktowane na równi z prawami obywateli Stanów Zjednoczonych (...)”, w art. 19 ust. 1 umowy ramowej zapewnia się obywatelom UE prawa do dochodzenia roszczeń na drodze sądowej. W celu wykonania tego postanowienia Kongres USA przyjął już ustawę o sądowych środkach odwoławczych. Jest to ważny krok w procesie wdrażania. Na podstawie zapewnień otrzymanych w trakcie rokowań Komisja oczekuje, że wprowadzone zostaną wszystkie oznaczenia przewidziane w tej ustawie, zarówno UE jako „państwa objętego ustawą”, jak i każdej agencji w USA zajmującej się przetwarzaniem danych objętych zakresem umowy jako „wyznaczonej agencji federalnej lub wyznaczonego podmiotu federalnego” oraz że uwzględnione zostaną wszystkie rodzaje przekazywania danych objęte zakresem umowy. Komisja potwierdza, że powyższe obejmuje także przekazywanie danych na podstawie umowy między UE a USA w sprawie danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) oraz umowy między UE a USA o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (TFTP) (zob. art. 3 ust. 1 w związku z pkt 4 preambuły umowy), a także iż stosowne zestawy danych nie mogą podlegać wyłączeniu spod prawa do dochodzenia roszczeń na drodze sądowej przysługującego na mocy ustawy o sądowych środkach odwoławczych. Komisja jest zdania, że tylko takie działanie zapewni pełne wdrożenie art. 19 ust. 1 umowy zgodnie z wymogami art. 5 ust. 2 i 3 umowy.

Komisja uważa, że art. 19 ust. 1 umowy ramowej stanowi kluczowe postanowienie tej umowy, które należy w pełni wdrożyć, w szczególności za pomocą niezbędnych oznaczeń. Ponadto, jak przewidziano w art. 23 ust. 1 umowy, Komisja zwróci szczególną uwagę podczas wspólnego przeglądu na skuteczne wdrożenie art. 19 umowy o sądowych środkach odwoławczych.

Chociaż dodatkowe prawa do dochodzenia roszczeń na drodze sądowej, o których mowa w art. 19 ust. 1 umowy, nie obejmują obywateli państw spoza UE, pozostaje to bez uszczerbku dla innych obowiązujących praw w zakresie możliwości wniesienia sądowych środków odwoławczych, dostępnych na mocy prawa amerykańskiego dla każdej osoby niezależnie od miejsca pobytu lub przynależności państwowej (zob. art. 19 ust. 3 umowy), np. na podstawie ustawy o procedurze administracyjnej, ustawy o prywatności w kontekście łączności elektronicznej lub ustawy o swobodnym dostępie do informacji.
